

духове, управителю на ада и на ношната тъмнина, върлѣ гонителѣ на ангелитѣ небесни и заклетѣ врагѣ на човѣцитѣ . . . „Шомбъръ-Лесъ“!)

— А какво си правилъ днесъ? — запита го царѣтъ на тъмнината.

— Ваше величество! Днесъ азъ много пжтъ извървѣхъ, обиколихъ села и градове и страшни злини причинихъ на човѣцитѣ: посѣхъ семе на злината, разпалихъ душитѣ за виното и комара, разпрѣснахъ по всички мѣста лжката и развата. Семето поникна и даде страиднѣ плодъ!

— Добре си сторилъ и заслужавашъ награда единъ чебукъ.

Тогава чебукчията развърза снопа съ чебуцитѣ и даде обещания подарѣкъ на своя другарѣ.

И заредиха се отъ къмъ вратата нови и нови дяволи — всички даваха смѣтка за извършеното презъ деня и всѣки споредъ заслугитѣ си получаваше награда или мъмрене отъ своя гвсподарѣ.

Презъ нея ношъ, продължи дѣдо Митко, научихъ грозни страхотии, но нѣмахъ куражъ да дочакамъ края. Незабелѣзано се измѣкнахъ отъ кожуха и презъ прозореца, който бѣше надъ мене, се проврѣхъ, па като хукнахъ, намѣрихъ се въ селото.

Минаваше срѣдъ ношъ. Въ кѣщи не ме очакваха и отначало не ми отговориха, защото не ме познаха — види се, отъ страхъ и гласѣтъ ми се бѣше промѣнилъ.

Запотенъ, изморенъ и разтреперанъ като листъ, едвамъ можахъ да разкажа какво съмъ видѣлъ и патилъ. Жена ми запали кандилото предъ иконата, почна да се кръсти и моли.

Съмнало се, не съмнало, цѣлото село се научи, че въ воденицата ношно време се събирали дяволитѣ. Никой вече не смѣеше да пренощува на воденицата.

Отъ тогава остана името на рѣката „Шейтаница“ или „Шейтанъ-Дере (Дяволска рѣка).

— Сега ще почакаете малко да обърна питата и тогава ще ви разкажа, кой изплаши и изгони дяволитѣ отъ тука, прекъсна дѣдо Митко разказа.

(Следва.)

Г. х. Атанасовъ.

²⁾ Шомбъръ-лесъ — е дяволско поздравление.